

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 5. prosinca 1894.

List I.

Junaška smert

rodbin Minami in Taketa v Jatsushiru na Japonskem.

(Op. Izraz „sveti“ in „mučenik“ tu nima onega pomena, kakoršnega pridaj cerkev svojim svetnikom, ker sv. Oče še niso o mučenikih, o katerih hočemo govoriti, svoje sodbe izrekli, ampak le pomen, ki ga daje ljudstvo onim, ki so v duhu slovesa končali življenje.)

Bilo je leta 1603. V pokrajini Higo vladal je tedaj knez Kato Kujomasa, ki je imel svoj vladni sedež v poglavitem kraju Kumamoto. Glavno mesto te okolice, Jatsushiro, imelo je med svojimi prebivalci večinoma le katoličane. Knez hoteč kerščanstvo zatreti, zapové svojemu namestniku Kakuzajemon-u, da naj predbonca (predstojnika poganke vere), katerega mu je istočasno poslal, pokliče najodličnejše kristjane, katerim naj se siloma položi budova*) knjiga na glavo, ki naj bi s tem dokazali, da verujejo v to, kar je v bukvah pisano; one pa, ki se ustavljajo, da naj kaznuje s smertjo. Med temi odličnjaki bila sta dva po lastnostih in zaslugah jednako imenitna moža: Ivan Minami in Simon Taketa.

Simon bil je izversten kristjan. Pred desetimi leti kerščen, prejel je z milostjo sv. kersta vzvišeno razsvetljenje in tako globok razum božjih resnic, da so ga povsod, kamor je prišel, cenili za nedosegljiv izgled vseh čednosti. Namestnik Kakuzajemon, njegov zanesljiv prijatelj, napél je vse moči, da bi Simona pregovoril, naj le z malim znakom pokaže, da se uda volji poglavarjevi. Predlagal mu je tri pogoje, katerih en sam bi že zadostoval, da se mu reši življenje. Pervi predlog je zahteval, naj Simon privoli, da

se komu drugemu v njegovem imenu položi budova knjiga na glavo. Drugi: Simon naj po noči pride k boncu, da se na skrivnem opravi oni obred. In slednjič: Simon naj po ondotni šegi prinese boncu darilo, ne da bi kaj omenil o veri.

Nekaj kristijanov je menilo, zadržni predlog v ničemur ne nasprotuje božji zapovedi, Simon ga smé spolniti z lahko vestjo. A on se temu odločno ustavlja, rekoč, da je tako zahtevanje neopravičeno in kazni vredno, ker se s tem le hoče zatreti kerščanstvo in zopet razširiti poganstvo, ki se imenuje budizem.

Ivan kazal je jednako stanovitnost. Sodnikovemu poslancu je rekel: „Izpulite mi vse nohte na rokah in nogah, razsekajte me v tisoč kosov in bodite si svésti, da ostanem pri istem prepričanji. Kakuzajemon, dobro vedoč, da ne zmaga stanovitosti kristijanov, verne se v Kumamoto, hoteč knezu stvar pojasniti.

Ko ni bilo Kakuzajemona domá, pride nekega dne tropa vojakov po Ivana, ter ga s silo odpelje k boncu, da bi mu položil knjigo na glavo. Magdalena, njegova soproga, sledi mu z glasnim klicem: „Ako pripustiš, da ti položi bonec knjigo na glavo, zapustim te takoj in nečem te več spoznati za soproga!“ A Ivanu ni bilo treba tacega oserčevanja. Namestnik Jasuda Jensuke ga je opomnil, naj se pred boncem spoštljivo obnaša, odgovori pa mu Ivan, da si dá rajše nakopičiti kakoršno koli smert na glavo, kakor da bi zatajil vero. Tje prišedši zasede Kokkekijo prestol hoteč Ivanu knjigo na glavo položiti. Ker serčni kristijan zvezan ni mogel družega storiti, pljune dvakrat na knjigo, na kar mu zamaše usta. Neki odličen sluga misleč, da je Ivan prišel prostovoljno k boncu in mu

*) Buda (Buddha) začetnik budovstva ter krive vere na Kitajskem, Japonskem in drugod na Jutrovem.

čestita. „Ti si res angelj iz neba poslan,“ pravi mu serčni spoznavalec, da bodeš povsod oznanjal da se nisem udal. Zoper mojo voljo so me sem pripeljali; jaz nisem niti boncu niti Kokkekiju izkazal zahtevane časti. Kristijan sem in kot kristijan hočem umreti. Prosim te, pojdi in povej to svojemu gospodu!“ Sluga pisal je takoj Kakuzajemonu in mu stvar poročal. A tudi Ivan mu je pisal, boječ se, da bi sluga ne prikrival resnice, ter mu zaterdil, da ga nobena stvar na svetu ne pripravi, da bi vero zatajil. Kakuzajemon naznani sklep Ivana in Simona Kato Kujomasu. Knez razserjen takoj zapové, da se morata oba obglaviti, njuni družini pa križati. Ivana in Simona naj privedejo v Kumamoto; a soprogi in otroci naj se mučijo kar v Jatsushiri. A namestnik, hoteč svojega prijatelja Simona rešiti očitnega osramotenja, reče knezu: „Ivana prijeti je malenkost, a Simonu je življenje drago, ne bomo ga dobili, ne da bi izgubili mnogo naših móz. Bi li ne bilo boljše, da ga napademo in umorimo takoj v Jatsushiru?“ Knez se je dal pregovoriti in tako so pripeljali le Ivana v Kumamoto. Tje prišedšemu reče namestnik: Rekel sem te poklicati, naj ti povem, da Kato Kijomasi nikakor ni po godu, da tako zaničuješ njegov nasvèt in njegovo povelje. Znano ti je, kako drago mi je tvoje življenje in življenje tvojih svojcev. Pomisli vendar, v kakšno nesrečo pahneš sebe in svoje. To so zadnje besede; a zarotim te, odgovori mi tako, da me ne primoraš storiti s teboj kot z upornik!“ Ivan se zahvali knezu za izkazano mu naklonjenost in odgovori: „Ko bi mi šlo le za življenje in imetje, daroval bi oboje svojemu gospodu; a ker gre za zveličanje moje duše in me siliš zatajiti svojo vero, povem ti, da ne morem storiti, kar od mene tirjaš, naj tudi tisočkrat umerjem — ravnati se hočem po svoji vesti. Tu glava moja v zastavo zvestobe in mojega sklepa, da hočem umreti kot kristijan.“ Ta odgovor knezu nikakor ni bil po volji. Vendar pa Ivana še povabi k obedu, češ, znabiti ga vendar še pregovorim. Po kosilu reče mu Kakuzajemon: „Ako še dalje ostaneš tako terdovraten, zgubljeno je tvoje življenje, a tudi življenje tvoje soproge in tvojega sina. Hladnokervno odgovori mi Ivan; da ga to oznanilo nikakor ne straši, da bo to tudi za njega soprogo in sina najveselejše poročilo.

Na to ga peljejo v veliko dvorano, velé mu odpasati meč, katerega takoj poda jednemu svojih plemičev. Dalje gredé sreča tri vojake in čez nekaj časa pristopita še dva z meči v rokah. Ivan poklekne in odgerne vrat. Govorečemu sveti imeni Jezus in Marija odpade glava po

čveterokratnem mahu. To se je zgodilo 8. decembra leta 1603, v praznik čistega spočetja Marije Device.

Tej smerti sledila je kmalo druga, namreč Simona Taketa. Kakuzajemon napél je še vse moči, da bi Simona pregovoril. Predno se podá h knezu v Jatsushiru, obišče ga še enkrat, kajti življenje najboljšega prijatelja bilo mu je drago kot življenje lastno. Najde ga z materjo v živem razgovoru o mučeniški smerti. Glasno ihteč vstopi, ne da bi mogel besedico spregovoriti. Solze prijatelja ganile so tudi Simona do solz. Po kratkem premolku oserči se Kakuzajemon govoreč materi: „Sedaj odpotujem v Kumamoto, da knezu vse naznanim. Ker tvoj sin ne sluša sveta svojega najboljšega prijatelja, zapovej mu vsaj ti, kot pametna in modra žena, da se knezu kakor si bodi, skaže podložnega. Saj veš, da mu gre za življenje, da mu gre za družino. Ohrani življenje, katero si mu dala, obrani svoje in življenje njegove soproge in ne sili me omažeževati mojih rok s kervjo njega, ktereга bolj ljubim, nego samega sebe.

Mati nekoliko ganjena posluša govor. A hoteč zatreti vsa čutila materne ljubezni vzdigne se, modro govoreča: Kar se tiče časnih zadev, ne znala bi boljšega nasveta, nego tvojega. A v zadevah, v katerih se je treba odločiti za srečno ali nesrečno večnost, bilo bi pač nespametno zavoljo kratkega ničevnega življenja pozabiti večno življenje. Pač zavidam sina radi njegove sreče, in štela bi se za najsrečnejšo mater, da bi smela biti tudi jaz v njegovi družbi.

Kakuzajemon ni pričakoval kaj takega. Silno razserjen pravi: „Žena, kedo pa si? Si mar hudo sama ali divja zver?“ — „Kedo si?“ zarohni še jednokrat, ter ji žuga s sužnjostjo. A ona odgovori: „Hotel Bog, da bi mogla darovati celo svoje življenje v pomoč ubogim, da bi smela rane izpirati gobovim iz ljubezni do Jezusa Kristusa. Na to se oberne Kakuzajemon k Simonu rekši, da hoče stvar knezu naznaniti.

Kakor smo že omenili, obsodil je Kato Kijomasa Simona k smerti obglavljenja — a namestnik skerbel je za to, da se povelje ni veršilo v Kumamotu. (Dalje nasl.)

Zgubljeni sin ob novem letu 1894.

Evropejska politika je dobila „influenco“ v glavo; eden terdi to, drugi drugo. Povsod se spoznava, da se je zavozilo, nobeden pa ne ve in ne more pravega kolovoza najti. Lahko je zavoziti, težko nazaj priti. V stiskah se kliče na pomoč.

Eden berlinskih listov piše: Neprevidoma je svet jel klicati po zboljšanjih; razlega se glas: Čednosti

splošnje nravnosti nam je treba, zdrave, močne kreposti; če tega ni, je po nas!

Globoko se je gnjiloba zagrizla, ako se ob enem času po vsih deželah olikane Evrope tudi najbolj liberalni možje v družbe shajajo in s takim glasom kličejo v svet, ako cesarji in republikanski ministri iščejo pomočkov, da bi se povodenj spridenosti zajezila . . . !

Pač niso več igrače, ako se razstrelne bombe mečejo med poslance v same zbornice; ako se velikanska poslopja po skrivnih sovražnikih razsipajo; ako se po vsih velikih evrop. mestih nahajajo tajne tovarne, v katerih se kuje usmertivno orožje, ne kje za roparje, tatove, ubijavce, temuč da bi se na stotine in tisuče mirnih ljudij v trenutku končalo, pobilo, postreljalo!

Kteri pa so tisti grozni, neusmiljeni sovražniki ubozega človeštva? To je zgubljeni sin sedanje dobe s svojimi kužnimi načeli in nauki, ki kliče in trobi: Človeštvo je svobodno, svoj lastni gospodar, država svobodna, šola in veda svobodna, umetnija svobodna, tisk svoboden, ter časniki, knjige svobodne, nravnost (moralna) svobodna . . . . Taki klici so se glasili od Kanta in družih filozofov. Svobodna jim je torej država, vera naj nima nobenega vpliva do nje. Svobodna je politika, postavodajstvo in pravo, vera v tem nima nobene besede, nečast bi bila, ako bi se navezovala na vero. Svobodna, samostojna je veda, šola, učenost: vera pri tem nima pravice! Svobodna je umetnija, obertnost; kdo si bo derznil navezovati jo na zapovedi sramežljivosti, kakor učijo stare mamke in redovnice male otroke! Tisk, časniki, romani — vse svobodno: kdo bo v tem jezove stavil, cenzuriral, zaplenoval? Proč z nravnimi postavami, mi hočemo spodobnost brez kacega strahu božjega, kakor mi sami vravnamo! — V take klice in uke je zagazil zgubljeni sin sedanjega časa; kakošen je sad teh modrijanov, nam naznanja dan na dan sto in sto zgledov, dogodb iz časnikov po vsi Evropi, in berolinski časnik nadaljuje:

Z vsemi temi svobodami smo dospeli do tega, da cesarski ukazi zapovedujejo, da se mora vera in nravnost (čednost) ohraniti, da se očitni ljudski shodi posvetujejo, kako bi se našli pomočki in pota, da se zajezé povodnji razberzdanosti, ki izhajajo s kazališč, časništva, umetnije.

Naj bi se pač to ravno tako lahko doseglo, kakor se želi in zapoveduje! Naglo so odperte zadržnice, toda kdo jih bo zopet zamašil in kako se bo popravilo razdjanje, ki se je zgodilo? Vender še bi se dalo kolikor toliko morebiti pomagati, ko bi svet to le zares hotel, ko bi nesrečno zlo le spoznal v njegovi korenini in njegove vzroke poiskal, ko bi se le k ozdravljenju poprijel pravih pomočkov. Naše hudo je v lažnjivo razumevani prostosti. Deržava, pravo, umetnost, očitno življenje — vse se osvoboduje od moralnosti, moralna sama se osvoboduje vernosti, veda se oprostuje vere, osvoboduje se Boga samega!

In tako so poslednjič lažliberalci brez vsega, brez Boga samega! Tu imamo sterganega, lačnega, dokončno spridenega „zgubljenega sina!“ Se bo li ponižal. skesal, k Očetu se vernil? . . .

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Božični prazniki. Odlikovanje g. stoljnega prošta.) Drugi božični prazniki, ter novoletni čas, so imeli marsikaj priserčnega v sebi. V nedeljo, sv. Silvestra dan, po veliki maši, so se gg. kanoniki z načelniki duhovskih redov, profesorjev, župnikov in družega ljubljanskega duhovstva zbrali v knezoškofovem dvoru, kakor je navada vsako leto na ta dan, in milostni gosp. stoljni prošt so v čverstem govoru Prezvzišenemu v imenu vsih pričujočih in cele škofije izrekli novoletno čestitanje. Ozerli so se na preteklo leto in omenili marsikaj vselega, pa tudi neveselega, kar so Prezvzišeni to leto doživeli. Povdarjali so med drugim, kako velika dolžnost in potreba je edinost duhovstva in vernikov s svojim višjim pastirjem, še zlasti v sedanjih žalostnih časih, razodeli potrebo naše molitve, da bi jih Bog podpiral, da bi mogli težko butaro nositi v blagor naše škofije in njenih vernikov itd.

Premilostni višji pastir so serčno zahvalo naznanili za čestitanje; kar pa žalostne slučaje in dogodbe tiče, so močno povdarjali, kako se duhovni verno in stalno morajo vedno ozirati na Kristusa, kterega zlasti dandanes brezverni sovražijo in iščejo Njegov spomin iz serc vernikov izbrisati, „Christum tolere volunt,“ da bi potem ložej svoje razdajske namene dosegli. Mi pa spolnujmo vselej zvesto svoje dolžnosti, če tudi nas posvetnjaki krivično sodijo, in bodimo edini v delu za Božjo čast, in ni se nam odveč žalostiti zarad tega, kar brezbožni hudega zoper nas počenjajo.

Novega leta dan so prečast. gosp. generalvikar in stoljni dekan dr. Henrik pl. Pavkar imeli pontifikalno mašo, ktere se je vdeležila polna cerkev ljudstva. Nato so se gg. kanoniki z nekterimi drugimi odličnimi gospodi duhovni zopet zbrali v škofiji k redki slovesnosti. Prezvzišeni gospod knez in škof so napervo omenili mnoge zasluge milostnega gospoda stoljnega prošta dr. Leonarda Klofutarja, ki so si jih pridobili najprej v duh. pastirstvu, potem kot bogoslovski profesor, kot pisatelj znamenitih bogoslovskih děl in na raznih bogoslovskih častnih stopnjah, slednjič kot deželni šolski svetnik, stoljni prošt itd. Potem so povedali, kako so jih presvitli cesar odlikovali s častnim redom železne krone. In po nagovoru so jim na persi pripeli imenovani častni red. — Prečastiti gospod odlikovanec se je močno ginjen zahvalil v lepem govoru premilostnemu gospodu kn. škofu in drugim, ki so ga na višjem mestu priporočili za častno odliko, dalje je našteval še druge milosti, ki jih je dosegel po cesarski milosti, in poslednjič zaklical Njih Veličanstvu trikratno slavo.

Pri naslednjem obedu, na kterega so bili povabljeni pričujoči, se je napivalo papežu in cesarju, knezu škofu in gospodu odlikovancu. Omenili so škof med drugim, da ta cesarska milost ni le čast za gosp. stoljnega prošta, temveč tudi za Njih milost, za celi kapitelj, pa tudi sploh za duhovstvo naše škofije.

Premnoge čestitke so poslavljenemu gospodu proštu dohajale od blizu in daleč. Eden preč. gg. kanonikov v Mariboru, drag in starodaven prijatelj poslavljenega gosp. prošta, je o tej slovesni priliki

poslal 3 kronografike v edinosti z božično priserčno pesmico.

GLorIa In eXCeLsIs Deo
aC In terrIs paX hoMInIbVs bonae VoLVntatIs!
Luc. 2, 14.

Zvonovi zvonijo, nas s spanja budijo,
Z nebes se na zemljo veselje glasi.
Zvonovi zvonite, k Jezusu vabite,
Ki v hlevcu rojen na slamci leži.

S svitlobo obdani, z nebes so poslani
Že angelji, sladko Zveličarju pet'.
Zvonovi zvonite, k Jezusu vabite,
Za naše rešenje je rojen na svet.

Kdar bomo zaspali, se v večnost podali,
In v hladno gomilo telo ponesó:
Zvonovi zvonite, k Jezusu vabite;
O Jezus, zakličí nas v sveto nebó!

Corona DIGNItatIs seneCtVs VenerabILIIs,
qVaM InVIA IVstItIae TIBI proCVrastI.
Prov. 16, 31.

IesVs, MarIa, Ioseph
sInt faVtores TVI In VIA terrestrI
aC DVCes benIgni In VIA CoeLestI!

Prečastiti, preblagorodni in milostljivi gospod
stoljni proš!

„Blagovolite sprejeti mojo najiskrenejšo čistostko k preslavnemu odlikovanju s preserčno željo, da bi se železna krona, s katero so Vas svitli cesar tukaj počastili, nekdam premenila v zlato krono nebeško!“

Iz Ljubljane (Petdesetletnica Dejanja sv. Detinstva.) Na dan nedolžnih otročičev, 28. grudna ravnokar minulega leta 1893, je Dejanje sv. Detinstva v tukajšni samostanski cerkvi pri čč. mm. Uršulinkah obhajelo svojo redno letno praznovanje, katero je bilo letos tem bolj pomenljivo, ker je veljalo za petdesetletnico njegovega obstanka, kakor je č. g. katehet Rok Merčun v svojem ogovoru pri popoldanji svečanosti pojasnil. Naj ob tako imenitni dogodbi Dejanja sv. Detinstva Danica svojim ljubim bralcem v naslednjem poda kratek popis omenjene svečanosti in prelepega delovanja sv. Detinstva za razširjanje Božjega kraljestva.

Med drugimi obilnimi duhovnimi dobrotami za deležnike in dobrotnike Dejanja sv. Detinstva, kakor je znano, je ta, da se vsako leto v duhovnijah, v katerih je vsaj 144 deležnikov, dve sveti maši zanje opravite in sicer: 1.) od božiča do svečnice, v katerem času Cerkev časti sveto Detinstvo Jezusovo in ob enem obhaja spomin poklica paganov v kerščanstvo, kateri dan koli ena sv. maša za vse žive deležnike,

in 2.) od druge nedelje po veliki noči do konca mesca velicega travna, kateri dan koli ena sv. maša za ranjce deležnike. V Ljubljani, kjer je sedež vodstva tega dejanja za vse slovenske pokrajine sploh in za ljubljansko škofijo posebej — vodja namreč so visokočastiti gospod kanonik Andrej Zamejic — se te dve sveti maši opravljate pri nunah Uršulinaricah, in sicer prva sv. maša za žive deležnike zmiraj na nedolžnih otročičev dan. Tako je bilo tudi ravnokar minule praznike. Kakor vsako leto, napravile so tudi zdaj blage čč. gospe Uršulinke za to praznovanje krasen oltarček v presbiteriju, blizo obhajilne mize, na evangeljski strani velikega altarja. V tronu sredi altarčka med cveticami in gorečimi svečami se je lesketal sprelepi, silno ljubki Jezušček, da se ga kar nagledati ni bilo moč in trumoma so otroci in odrasli hiteli pred oltarček k Jezuščku molit.

Zjutranja slovesnost je bila ob 8ih. G. katehet nunski je daroval sv. mašo z blagoslovoma, gospe Uršulinke so pa ginljivo pobožno na koru pele pri sv. opravilu, nekaj vernih je pristopilo tudi k sv. obhajilu. Želeti je, da bi se zlasti mladina obilniše vdeleževala sv. Obhajila.

Popoldne ob 4ih je bila pridiga, po pridigi litanije sv. Detinstva z 2 blagoslovoma in pred zadnjim blagoslovom z Najsvetejšim še posebni blagoslov otrok po obredu, kterega so za te slovesnosti s posebnim pismom poterdili papež Pij IX. dne 6. aprila 1856. Popoldanja svečanost je bila res kaj lepa in slovesna, ljudi je bila kar polna cerkev, posebno otrok, in k temu še tako krasne božičnice, ki so jih nune na koru Jezuščku na čast prepevale. Ko je sv. opravilo minilo, se je vse gnetlo pred Jezuščkom, vse ga je hotlo še enkrat videti. Tako se je obhajala na nedolžnih otročičev dan slovesnost Dejanja sv. Detinstva pri nunah v Ljubljani. (Konec nastl.)

Ljubljana. (Vesel dan v Uršulinski šoli.) (Konec.) Popoldne ob 4ih je bilo pa drugo obdarujevanje, katero se dozda še ni nikoli veršilo v naši šoli, ampak za vse ljudske šole skupno prejšne leta v čitalnici, vlani pa v redutni dvorani. To obdarujevanje že celih 29 let revnim otrokom ljudskih šol v Ljubljani pripravlja odbor blagih gospej, njim na čelu blagorodna dobrotna gospa Murnik. Z veliko slovesnostjo in prav spodbudno se je druga leta to obdarujevanje veršilo v pričo naj višje gospode. Letos pa, žali, dobrotna gospa Murnik že več tednov bo leha, zato se je napravljena obleka delila kar po šolah, in sicer v uršulinski šoli v petek popoldne ob 4ih.

Tudi za to razdelitev se je osnovala mala šolska slavnost, ktere so se vdeležili preč. gosp. zlato mašnik g. oče, gospa mati prednica in zunaj gojenk notranje šole vsi, kakor zjutraj. Počastile so nas pa tudi od gospejnega odbora gospa Premkova, gospa prof. Bartelnova in gospodičina Kleinova. Po nekterih kiticah lepe božične pesmi, katero so zapele pričujoče učenke višjih razredov vnanje šole, se g. katehet v primernem ogovoru v imenu ubozih učenk prav iz serca zahvali vsim pričujočim in odsotnim dobrotnicam, deklicam pa priporoča naj bodo hvaležne za tolike dobrote, naj z lepim vedenjem delajo čast in veselje dobrotnicam, šoli in starišem, in naj pridno in pobožno molijo za vse dobrotnice, posebno

pa za gospo Murnikovo, da bi ji Bog kmalo dal ljubo zdravje in dolgo življenje, da bi še velikrat mogla nam napraviti tako veselje. Gospa Premkova je nato obleko razdelila vsem srečnim učenkam, gospa Bartelnova in gospodična Kleinova pa je še pridala štruc in medenine. Obdarovanih je bilo 20 naših učenk, v imenu katerih se je ena zahvalila v vezani besedi.

Deklice so potem nam zapele še več božičnih in Marijinih pesmic in po angeljevimi češčenji, katero je na glas molil g. katehet, še zahvaljeno pesem. In lepa slavnost je minula.

Vsim dobrotnikom in dobrotnicam, ki so pripomogli z darovi k temu dvojnemu obdarovanju naših ubozih učenk: Bog poverni tisočkrat, in kakor je sklenila svojo zahvalo obdarovana učenka:

Kar ne moremo verniti,
Ti jim večni Oče daj,
Daj jim enkrat k Tebi priti
Po plačilo v sveti raj!

Iz Ternja na Pivki, 1. jan. 1894. Lepe praznike smo imeli. Z veseljem so ljudje prihajali v cerkev in priporočali so se včlovečenemu Sinu Božjemu. Saj so pa res božični prazniki tako serčno ganljivi, kakor nobeni drugi. Veličastna je Velika noč, skrivnostne so Binkošti, priserčni so M. B. prazniki, resnobni so prazniki svetnikov, a najginjlivejši je Božič. Zima, noč in uboštvo delajo ga ganjivega. — Vender pa se je naših serc tudi v teh veselih praznikih polotila neka otožnost. Pa zakaj? Kake palače zidajo se po svetu nekaterim; naša duhovnija pa, ki šteje 1200 duš, nima hiše Božje, ki bi bila dostojna za včlovečenega Sinu Božjega in dovolj prostorna za vse duhovnijane! Taka otožnost se nam je pasla v sercih, taka žaloba se nam je brala na licih; a tolažili smo se, da se je tudi včlovečeni Sin Božji rodil v bornem hlevcu, v ozkih jaslicah, in tolažili smo se, da nam ljubi Jezus obudi še mnogo dobrotljivih rok in milih serc, kakoršnih nam je že več obudil. Res milo se stori kristjanu, ko vidi, da mora sv. Rešnje Telo imeti tako prebivališče, kakor je naša kuracijska cerkev. Zato se obračamo do pobožnih kerščanskih serc, da naj bi kaj darovali za zgradbo naše nove cerkve, ljubemu Jezusu v počeščenje in zadoščenje, nam pa v pogum in vstrajnost.

Peter Bohinjec,
kurat v Ternji. P. S. Peter.

Dunaj. (Za novo leto. Naša mladina — sedanji in prihodnji čas.) Da so se tekom zadnjih desetletij zelo spremenile razmere človeštva, ne more nikdo tajiti, če je le kolikaj opazoval časovne dogodke in njih nasledke. Ako hočemo popolnoma nepristranski biti pri razsojevanju sedanjega stanja in brez strankarstva izreči nad njim svoje mnenje, moramo pač priterditi, da je bila marsiktera sprememba, ki se je veršila tekom zadnjih petdeset lét, velike in izdatne koristi, in da so čudovite iznajdbe tega časa tehtniše za človeštvo, kakor so bile poprej cela stoletja. Na drugi strani pa tudi ne moremo tajiti, da so prinesle marsiktere iznajdbe in posebnosti našega časa korist in stalni vspeh le posameznim ljudstvom, med tem, ko so za druge jako dvomljive vrednosti, da, ne redkokrat celo v večjo ali manjšo škodo. Jasen dokaz za rečeno je nam pred očmi n. pr. velika revščina, kajti kolikor bolj posamezni bogaté, toliko bolj drugi ubožujejo, in koliko posestev, kmetij n.

pr. gre na boben, da je kar groza! Pa tudi v duševnem oziru smo na slabšem pri vsem ponašanju z oliko. Kdo bo tajil, da brezmejna nezmernost, poželjivost današnjega časa, zelo vkoreninjena zapravljivost, mnogoverstne šege in gizdavosti silo stroškov prizadevajo, ki ne prijajo stanu in dohodkom, ter so glavni vzrok tako zelo razširjenemu uboštvu? Da mora med takimi razmerami terpeti spodobnost, poštenost in sploh značaj posameznih in celih družin, je popolnoma jasno. Ozrimo se n. pr. le na današnjo mladino! Kdo se ni še čudil in zavzemal nad surovostjo, nepokorščino do starišev in predstojnikov pri mnogih mladih, kakor dostikrat pri odraslih sploh, nad obnašanjem zunaj doma, v šoli, v cerkvi? Kdor prebira poročila o taci, ki so ravno šolo zapustili ali tudi ki so še v učilnicah, zlasti iz velikih mest, mora res stermeti!

Kolikokrat moramo mirno opazovati razposajenost še majhnih dečkov, ako nočemo zasmehovani, da celo napadeni biti? Človeka serce boli, ako mora skusiti, da se lahkomišlno pograša in odrekuje tolikanj potrebna pokorščina in spoštovanje temelj človeške družbe! Vse več bi se dalo doseči v podučevanju in sploh zgojevanju, koliko več sploh koristiti pri mladini, kakor se navadno zgodi, ko bi se moglo staviti in vtemeljevati na njeno pokorščino in spoštovanje! Ker tega ni, je učenje le nepopolno, polovičarsko, kar mi bo rad poterdil marsikateri oče ali učitelj iz lastne žalostne skušnje. Zelo hvalevredne izjeme se nahajajo le tam, kjer stariši strogo nadzorujejo svoje otroke ter podpirojo učenika v njegovem prizadevanju. Ni dvoma, da ima vsak učenik takih med učenci, ki so od mladih nog dobro in resno vzgojevani ter radi slušajo nauke in opomine. S takimi dá se veliko opraviti in ti potem tudi dosepejo v življenju hitreje do častniših stopinj in služb. Za vse to dobil sem kot učenik, gojitelj, največje prepričanje.

Ena največjih napak sedanje mladine je tudi pomanjkanje ponižnosti in krotkosti. (Že pri malih, zlasti pa pri nekoliko večjih lahko opazujete, kako ošabno glavo povzdigujejo s tistimi novošegnimi petelinovimi peresi na klobukih, ki se za nikogar ne zmenijo, nikogar ne pozdravljajo in s smodkami v zobéh koračijo kot mladi golijati!) Kako rada se derznost skazuje zgodej in kako slabe nasledke to ima za stariše, za družine! Derzno stopi večkrat mladenič na noge zoper stariše ali njih namestnike, zoper učenike, vzgojevalce ali druge predstojnike! Mene samega je večkrat zelo užalila derzovitost mladine, mi silo grenke ure napravila, oslabila mi veselje in dobro voljo; in vendar bil sem primoran v takih razmerah bivati in se njih privaditi. Najprijazniše in najkoristniše nauke in opomine mladina v svoji zaslepljenosti ceni za kratenje prostosti ter jim naravnost nasprotuje, če le more. Človek, ki vé presoditi in večkrat vidi, v koliko nesrečo se pogrezujejo mladenči s takim počenjanjem, bi lahko zjokal nad tako nespametjo. Naš nauk mladini je: Spodobno se obnašajte v cerkvi, v soli, na poti, ali kjer koli ste; pokažite s svojim obnašanjem, da ste olikani ljudje in poklicani, zasedati kdaj važno mesto v človeštvu! Mi ukazujemo, naj bodo prav pridni, naj zvesto porabljajo svoj čas v pridobitev znanosti, na ktere bdde zastavljena njih sreča, njih služba. Mi si prizadevamo mladino vzgojiti v pridne, poštene

ljudi. In vendar mnogokrat in mnogim zastoj pridigamo; redkokedaj sprejemajo z veseljem dobre navete; večkrat še povračajo dobro voljo starišev, učiteljev in družih predstojnikov z derznim ugovarjanjem in ostudno nehvaležnostjo! Pogreša se namreč tako zelo potrebne ponižnosti in skromnosti. ta predraga lepota, — mladini manjka občutka dolžnosti. Resnično stori vsak delo posebne ljubezni do bližnjega, kdor išče mladino dovesti do ponižnosti, do tega, da rada sprejema nauke in vodila k čednosti. Na mladino je zastavljena boljša bodočnost človeštva; ako se ta vzgaja po verskih pravilih, ki so edino prava, ako se vadi v pohlevnosti, ponižnosti, pridnosti in redu; potem se je zanašati, da se bodo sedanje žalostne razmére počasi boljšale, da bodo mnoge obžalovanja vredne prikazni vedno redkejše in da bo doseglo človeštvo tudi ono srečo in ono zadovoljnost, po kateri tako zelo hrepeni in katero se je kljubu vsem drugim napredkom in vsem prizadevam dosedaj iskalo zastoj.

Profes. Janez Repič.

Detice Božje.

Bodi pozdravljeno Detice Božje!
Z angeljskim zborom nebeških slavic,
Ki si prišlo nas rešiti,
Rajska vrata odkleniti,
Tukaj poklekem pred Tvoje podnožje,
Sladko prepevam veselih ti lic,
Detice Božje!

Sreča neskončna nam dans je dospéla,
V sužnosti rod se Adamov raduj!
Glej! Devica ti Marija
Podarila je Mesija;
Slavo pojó mu že rajska kardela,
Z njimi s pastirci ves vnet preslavljuj
Detice Božje!

Prišel na zemljo v ljubezni neizmerni
V jasli ponižal se Kralj je nebés,
Veličanstvo večno, skrito
Tu v plenice je povito;
Glasi naj pesmic slavé ga stoterni,
Plamen ljubezni objemlji ko krés
Detice Božje!

Dušo in telo veselo podari
Njemu, ki ljubi te tak priserčnó;
On ki v jaslicah počiva,
V tvojem sercu naj prebiva,
Bolj kakor smerti žalit ga se vari,
Ljubi do zadnjega zdiha zvestó
Detice Božje!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Praga. Odkar so Mladočehi prišli na verh, se iz Češkega vedno bolj žalostne reči slišijo. V Pragi sta oni mesec poba pri 17 in 18 letih uumorila svojega prijatelja in tovarša in to ne v kaki nagli jezi, temveč hinavsko, potuhnjeno, potem ko sta delj

časa poprej k temu iskala prilike, — češ, da je druge ovajal. Praga je še zmeraj v izjemnem stanu in verši se pravda ter tudi znamenitiše osebe pred sodbo kličejo.

Mlada Italija, ki je bila z rogovilstvom došla v Rim in je papeža oropala, ima to dobo hudo rogovilstvo v Siciliji.

Francija, ki je rogovilila zoper Cerkev in vero, ima pa zdaj sama opraviti z divjimi in požigavnimi anarhisti, ktere povsod zalázva. V Parizu so bile novega leta dan v 53 hišah preiskave, po okrajini pa v več stotinah hiš, in sploh naznanjajo, da je število hiš pri anarhistih, koder so ukazane preiskave že 2000. Iz Nice so 15 laških anarhistov poslali v pregnanstvo. — Tako se mašujejo grehi zoper papeža.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec prosinac (januarij).

a) Glavni namen:

Petdesetsetnica molitvenega apostoljstva.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Leta 1866 dali so si od glavnega voditelja pervikrat predložiti sv. Oče mesečne namene molitvenega apostoljstva, da jih pregledajo, preiščejo in popravijo, ter jih za posamezne leta določijo in blagoslovijo.

Ta določba in blagoslov sv. Očeta velja prav posebno za molitveni namen mesca prosinca 1894. V posebnem zaslišanji dovolila je Nj. Svetost prevzvišenemu kardinalvikarju ter mu v to dala blagoslov, da se nastavi 50letnica molitvenega apostoljstva kot glavni namen, posebno za januarij in potem tudi kot prvi in najodličniši namen za celo leto vsem udom molitvenega apostoljstva.

Pred 50 leti, 3. grudna 1844, na praznik sv. Frančiška Ksaverija vstanovilo se je molitveno apostoljstvo prav tiho v šolski hiši Jezusove družbe v Vals-u pri mestu Pui na Francoskem, blizo starodavnega Marijinega svetišča. Njegov vstanovitelj bil je goreči o. Gautrelet S. J., njegovi prvi udje učenci Jezusove družbe, ktere je ta svečenik duhovno vodil. Z navdušenjem sprejeli so ti misel, ki se je tako vjemala z namenom njih nauka in pod varstvom vélikega apostola Indije in Japona se tudi takoj vresničila. Vsak mesec krožil je tedaj list pri udih, na katerem so bili zapisani nameni, za ktere naj se moli, na ktere so zapisali molitveni apostoli, kaj naj vsak posebej in izrečno daruje in moli v ta namen.

Molitveno apostoljstvo vpeljalo se je kmalu v druge družbe, v marijanske kongregacije in mnogoverstne vzgojevalnice, ter jih je spodbudovalo k novi gorečnosti.

Po celem svetu razširil pa je to apostoljstvo nepozabljivi o. Ramière, njegov prvi glavni vodja. Pretvoril ga je zlasti v apostolat Jezusovega Serca, v občno zvezo s tem božjim Sercem. „Kajti duh molitvenega apostoljstva, mislil je, je duh apostolske gorečnosti, določen kot vez v jednoto zvezati vse

moči kerščanstva v prid enega velikega namena, ki je zmaga božjega kraljestva na zemlji.“

Društvu dal je ime „Posel Jezusovega Serca,“ ter vprašal: Zakaj to ime?

Odgovori: „Ker je le to ime popolnoma primerno. Molitveno apostoljstvo v resnici ni nič drugega, kot zedinovanje naših zadev z zadevami Jezusovega Serca, naših namenov z njegovimi nameni; pobožnost do tega božjega Serca obstoji v popolnosti, ki ni omejena le na nekatere ustmene molitvice in nekatere druge posamezne vaje, temveč prešine dušo ter ne terpi drugega mišljenja kot le mišljenja Jezusa Kristusa.“

„Njegovo božje Serce bo velika delujoča moč molitvenega apostoljstva, njegova najpopolnija predpoda pa največji buditelj njegove gorečnosti, živa in resnično božja družbina vez, ktere ne more nobena človeška moč pretergati, pa tudi ne oslabiti.“

„Molitveno apostoljstvo nam pomenja toliko ko apostoljstvo Jezusovega Serca.“ To na ta način požlahtnjeno molitveno apostoljstvo je družba Jezusovega Serca, na katero misli o. Ramière: čudno združenje, bratovščina sv. Serca, ktera veže vsa kerščanska serca s Sercem Jezusovim.

„Zadeve Jezusovega Serca so, pravi o. Ramière, ktere bo zastopal posel (Sendbote) vsak mesec pri svojih bralcih; so njegove prednosti in pravice, ktere jim bo v spomin klical; njegove želje so in potrebe, ktere jim bo predstavljal; in tako bo v resnici „Posel božjega Serca Jezusovega.“ (Konec nasl.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V družbi z ono božjo voljo, s katero si prinašal sam Bogu slavo nekdanj tu na zemlji po svojem presvetem Sercu, in jo še sedaj prinašaš brez prenehanja v presv. Rešnj. Telesu po vesoljnem svetu do konca dni, in v posnemanje sv. Serca presv. vselej brezmadežne Device Marije, darujem ti danes in vsaki trenutek tega dne vse svoje namene in misli, vse čustva in želje, vsa dejanja in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan, Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za Petdesetletnico molitvenega apostoljstva in za vse v tem mescu in današnji dan družbenikom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX. 26. I. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

O sv. Jožef, predpoda in patron častivcev sv. Jezusovega Serca, prosí za nas! (100 dni odpustka enkrat na dan, Leon XIII. 1891.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni.

1. **Obrezovanje Gospodovo.** Veča gorečnost v molitvi in večje zaupanje v njo v novem letu. Važne duh. vaje.

2. **S. Makarij.** Severno Češko. Hudo bolni in umirajoči.

3. **S. Genovefa.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Podpiranje Vincencijevih družb za zimske potrebe.

4. **S. Tit.** Mašniki in obhajanci. Pomirjenje. Važne volitve. Odvratitev velikih pohujšanj.

5. **S. Telesfor.** Blagoslov novega gospodarstva. Hudo obrekovana redovna okrajina. Poslednja volja še do časa.

6. **Ss. 3 Kralji.** Hvaležnost za pravo vero. Množenje poklicev v misijone.

7. **S. Valentin.** Spreobnjenje mlačnih in brezverskih sodnikov. Priprava pomočkov za potrebne cerkve in dobrodelne naprave.

8. **S. Severin.** Dunaj in Nižjeavstrijska. Pomoč v mučnih dušnih razmerah. Srednje šole in pripravnice. Na udih bolni.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolna oseba za pomoč. — Druga bolna — po Naši ljubi Gospej in sv. Jožefu želi zadobiti zdravje.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Novega leta dan prejeli so v knezoškofijski kapeli naslednji gg. bogoslovci tonzuro: Baloh Jan. — Capuder Jan. — Dráb Ant. — Eppich Jož. — Golf Ant. — Hubálek Adclf — Hybášek Vojtech, — Janovský Alojz. — Jarc Ant. — Jereb Jan. — Jerič Ant. — Klemen Jan. — Korbar Jan. — Lampe Evgen, — Mtakar Jan. — Neubauer Fr. — Oblak Val. — Oranič Fr. — Ramovš Jak. — Reisner Jož. — Rosman Fr. — Sever Jan. — Smukavec Jan — Šima Fr. — Širaj Andr. — Zaveršnik Hub. — Zupan Leon. — Žavbi Jan.

Naslednji gospodje pa nižje redove: Benedičič Jak. — Burjánek Adal. — Erker Jež. — Fiála Kar. — Gnidovec Jan. — Godec Jan. — Hubálek Adolf, — Jarec Alojzij — Jerše Jož. — Koprivec Pet. — Mihelčič Jan. — Novak Jož. — Plantarič Jož. — Plešič Mart. — Švigelj Jož. — Tič Lavr. — Žnidaršič Anton.

Po končanem opravilu nagovorili so prevzvišeni gospod knezoškof kratko in jedernato navzoče klerike. Voščili so jim veselo novo leto ter jih opomnili na dolžnosti, ktere so v novo sprejeli. Prelepo so jim razložili besede, ktere so posvečenci govorili: „Gospod, je del mojega deleža in moje kupe; ti si, ki mi boš moj delež vernil.“ „S temi besedami,“ dejali so nekako „ločili ste se od sveta, ter se popolnoma izročili Gospodu; ob enem dobro premislite, da ste prevzeli tudi težave in bridkosti duhovskega stanu; ker ravno dandanes morajo služabniki božji tudi marsikaj terpeti; toda tega seni bati, ker je že Jezus sam prerokoval preganjanje svojim naslednikom, rekoč: „Hlapec ni večji od svojega gospoda. Ako so mene preganjali, bodo tudi vas preganjali.“ Ker tedaj vidite težave, vprašam vas tudi jaz, kakor je vprašal Jezus Zebedejeva sinova, ko ga je mati prosila, naj bi sedel jeden izmed nju na njegovi desnici, jeden pa na levici v njegovem kraljestvu: „Ali moreta piti kelih, ki ga bom jaz pil?“ Ako se bode te sami tru-

dili, vam bode tudi Bog dal svojo milost, da bode te tem lažje opravljali svoje dolžnosti." itd.

Ljubljana. Cerkevno-umeščena sta čč. gg.: Jan. Skvarča na župnijo Budanje, in Mih. Arko na župnijo Šturje.

Prilodnjo nedeljo, to je 7 prosinca, bo v tukajšni župni cerkvi sv. Petra ob 9ih daroval slovesno novo mašo. čast. gosp. Jakob Sedmak, bogoslovec terzaške škofije.

Slavnostni govor imel bode g. katehet J. Smrekar.

Zagreb. Umerl je 26. grud. preč. g. Edvard Suhin, častni kanonik prvostoljnega kapiteljna zagrebškega, prisednik duhovnega stola itd. R. I. P.!

O božičnih dnevih so sv. Oče darovali za rimsko mesto 16.000 lir, katerih 13.000 je razdeljeno med ubožne družine, 3000 za pomanjkanje terpečim duhovnom.

Umerl je 2. t. m. g. Kajetan Krašovic, c. kr. carinski oficijal v pokoju, ud družbe sv. Vinc. v 76. letu, iz znane blage rodovine, iz katere sta bila dva brata serafijska redovnika in ena sestra v uršulinskem redu v Ljubljani. Bog daj blagemu gospodu pokojniku večni mir.

Ob koncu leta 1893. Razpor, negotovost, nemir, umor, samomor, skrunjevanje svetišč, tatvina, rop, bombe, anarhisti.

Pomočki: Oživi naj pravica! Papežu in Cerkvi ugrabljeno nazaj! Splošno poboljšanje in pokora!

Za ciborij pri Mariji-Pomagaj na Brezji. Pervi dar. Prečastiti, za sleberno dobro stvar vneti g. Jakob Dolenc, mnogozaslužni župnik na Igu, ogledal si je pred prazniki novi kelih za novo cerkev Marije-Pomagaj na Brezji, in mu je tako dopadel, da je za nameravani novi ciborij za isto cerkev obljubil dva ces. zlata in ju že daroval. — Priserčna zahvala! — Vivat sequens! — Ki Mariji daruje, prejemal bo pač bogate obresti.

Nekaj za zimo. Ne kašljati! „Postbote“ v Paderbornu je prinesel zdravilce, ki je prav lahko in utegne mnogim pomagati, nameč zoper nadležni kašelj. Človek bi ne verjel, koliko nepričakovano moč, zlasti do odrasčenega človeka, ima beseda „Ne kašljaj!“ ako si terdno odmeniš, da se hočeš ustavljati šegetajočemu bezanju h kašlju, ki je večkrat le navada in nepriljudna razvada. Se vé, da vkljub vsemu sklepanju mora človek vendar včasih še čversto zabrusiti; dostikrat pa že po enem ali drugem zatajenji kašelju mine, ako se ni že močno v pljuča zagrizel. Tisto nepotrebno in razvajeno pokašljevanje ima rado hude nasledke, tudi nevarno bolezni na pljučih. Pri otrocih zlasti se velikokrat dá pomagati s krepkim klicem: „Ne kašljati!“ Ta nauk je učil menda znamenit ameriški zdravnik. Probatum est.

Vsim blagim vošilcem: Najpriserčniša zahvala in zopetna, zvišana in tisučkratna čestitanja!

Carigrad, 28. grudna 1893. (Zahvala spreobračanja.) Prečastiti gospod! Ob novem letu, tej lepi priliki, Vam dobrotnikom naznanjam naj globokejšo hvaležnost in zahvalo za vse dobrote, ki ste jih nam skazali preteklo leto, in prosimo Gospoda Boga, da bi najbogatejši blagoslov izlival nad Vas v novem letu za vse dobrote, ki ste jih nam dozdej skazovali: molite pa tudi Vi za nas, da bi nas in naše malo delo Gospod obilno blagoslovil.

Mi od naše strani, podpirani od dobrotnih vernikov, nadaljujemo svoje prizadevanje za spreobračanje naših ločenih bratov (namreč, razkolnih grekov). Nektera nova spreobrnjenja so pomnožila našo malo čedo (t. j. napravo za sprejemo duhovnov ali tudi mladine, ki prestopajo iz razkolstva v katoliško Cerkev); med temi je en dober mladenič, kateri je tudi blagoizvolil posvetiti se delu zedinovanja ter je postal misijonar. Njegovi sorodovinci, vsi razkolniki, so mu hudo nasprotovali in ga terpinčili, da bi ga prisilili, svojemu sklepu se odpovedati; toda s pomočjo milosti božje je zmagovito svojo vojsko doveršil in Bog je poplačal njegovo dobro voljo, omečil serca njegovih sorodnikov, ter je upanje, da bode vse pripeljal v naročje svete Cerkve.

Ponavljaje voščila . . . .

Polikarp Anastasiadis,
arhimandrit grekokatoliški l. r. *)

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. J. K. v znani namen. — Spošt. Mar. Černoga v Gradcu 1 gl. 90 kr. — Č. g. župnik Ant. Jamnik 5 gl. 80 kr. — Č. g. kapl. Jož. Cegnar 1 gl. 80 kr. — Ternski 2 gl. — Č. g. duhovni pastir Ant. Dolinar 2 gl. — Prečast. g. župnik Ign. Podobnik 2 gl. 40 kr. — Č. g. kat. Jan. Smrekar 2 gl. — Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gl. — Č. g. Rudniški 3 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik M. Narobe 2 gl. — Čast. g. Rok Merčun, nunski katehet v Ljubljani 15 gl.

Za srednje-afrikanski misijon: Marija Čemažar 1 gl. — Neimen. 1 gl.

Za Za sv. Očeta: Selo pri Kamniku 5 gl. po č. g. župniku A. St.

Za katol. misijone: Po g. Ant. Zarniku 60 gl.

Za detoljuba: Č. g. župnik M. Narobe 1 gl.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. župnik Martin Narobe 2 gold.

Za lakoto terpeče v srednji Mongoliji: Č. g. kapl. Fr. Onušič 10 gold. (Drugi dar. prib.)

*) V kratkem bomo zopet poskusili poslati nekoliko pomoči iz dobrotnih zbirk tej pridni napravi, ki misijonari v Carigradu pridno pomnoževanje edinovallčanje Cerkve Vr.